

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NODUM ALTARIA

ELECTORUM CONSERVASTI

XXX. ÉVF. 1930. FEBRUÁR.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: Az egészen különleges pápai áldás. — *Eöri János*: A legedesebb név. — *Dr. Tóth Tihamér*: Eucharisztia és nevelés. — *Eöri János*: Látogatásaink isteni Jóbarátunknál. — *Dr. Vámos József*: Valami a jellemnevelésről. — *Király Ödönné*: Az angyalföldi Oltáregyesület tízéves beszámolója. — *Oltáregyesületi élet*.

A Budapesti Orsz. Közp. Oltáregyesületnek 1929-ben elhunyt tagjai.

Baráth Józsefné, Nagysitke; Kakuk Apollónia és Varga Klára, Mesterszállás; Hudu Rozália, Törökszentmiklós; Pozer Borbála, Cseh Borbála, Krausz Ilona, Koder Margit, Melik Anna, Szloboda Borbála, Rakamaz; Dobronyi Mihályné, Budapest; Mohaupt Adolf Miklósné, Budapest; Ify Antalné, Szekeres Jánosné, Nyers Istvánné, Balatonberény; Novák István, Budapest; Simon Ferencné, Balatonszentgyörgy; Gorines Lászlóné, Dunaszeg; Kisziváth Margit, Budapest; özv. Keimel Ferencné, Budapest; özv. Czáró Fogarassy Gáborné, Budapest; Borbély Imre, Budapest; Zsitka Antalné, Budapest; Malma Károly, Ungvár; Kanitz Józsefné, Csákvár; özv. Szukováthy Istvánné, Budapest; Gyergye Jenőné, Balatonszentgyörgy; Perczi Julis, Kobela Krisztina, Rimóc; Ócsay Katalin, Jászszentandrás; Molnár Mária, Tarnaméra; Havas Ferenc, Berkes Jánosné, Budapest; Giber Mária, Farkas Károlyné, Balatonederics; özv. Möldner Károlyné, Budapest; Gergely Gizella, Budapest; özv. Schmidt Jánosné, Debrecen; Kleberg Jozefin, Budapest; Sereghi Magda, Német Vincéné, Fabisch Józsefné, Afrám Róza, Budapest; Kotucs János, özv. Kovács Györgyné, Mészáros Lászlóné, Bábolnapusztja; Fodor Jánosné, Fodor Istvánné, Kellner Edéné, Budapest; Farkas Sándorné, Tigyi Lukácsné, Kakuk Apolló, Mesterszállás; Varga Jánosné, Budapest; Jusztin Mária, Rimóc; Kiss Mária, Berta Anna, Törökszentmiklós; Németh János, Vosek Ignác, Hertlein Matild, Budapest; özv. Imre Györgyné, özv. Kubelik Istvánné, Zsonk József, özv. Gál Lászlóné, Honti Gábor, Pál Istvánné, Mihály Mária, Imre György, Lőrincz András, Majoros István, özv. Puksa Jónásné, Hont; özv. de Gaigne Lajosné, Bpest. «Irgalmas Jézus, adj nekik örök nyugodalmat.» 7 évi és 7 n. v. búcsú.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2.50	Egyszerűbb kiadás	1.10
Egyes példány	—,25	Kis szent Terézia szelleme	3.50
Régi teljes évfolyam	1.20	Litánia latin szöveggel	—,05
Régi egyes példány	—,10	Litánia szent Józsefről	—,05
Az O. E. Útmutatója	—,80	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»	—,10
Vezérkönyve	—,80	«Kánter Károly»-emlékkép	—,05
Felvételi füzet	—,10	«Jézusom Örömmöm» folyóirat, előfizetés egész évre	1.60
Félszázados története	3.—	Egyes példány	—,16
Érme	1.—	Régi teljes évfolyam	—,80
Szervezése és működése	—,10	Régi egyes példány	—,05
Jézus Szíve hónapja, füzve	—,30	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—,32
Kötve	—,60	Indulója	—,08
Nádasdy «Havi magány»	—,80	Kis Örökimádás imakönyv	1.—
Szent Zita élete	—,20	Fehér lilium	—,15

Az egészen különleges pápai áldás.

Ézsau és Jákob történetében olvasva, látjuk, mily nagyértékű volt az ószövetségben az atyai áldás. Talán innen van, hogy az anyaszentegyház tagjai is kérni szokták a szülői áldást. A menyasszony és vőlegény szülőik elé térdelnek, hogy áldásukat vegyék, sőt a primiciájára induló újmisés — pap léte — kéri a szülői áldást. Ezen áldásokban benne van a szülői szív minden gyengédsége és őszinte jóakarása. A hivatása útjára induló gyermek reménye, esetleg féelme nyer bátorítást s a szülő imádságszerű áldása Istenhez emel és megnyugtató biztonságérzetet ad a léleknek.

Az Ó- és Újszövetség szülői áldásának megindító melegsége, biztató reménykeltése s amellet a legfőbb áldásosztásra hivatottság működött abban az áldásban, melyet a pápa Őszentsége dec. 17-én az oltáregyesület tagjaira adott. Amikor e sorok írója az országos Központ megbízásából a Szentatyának Magyarországból küldött lelkicsokrokat és adományokat felajánlotta, Őszentsége meghatott kegyességgel válaszolt: *«Nagy örömmel fogjuk szemlélni és legkülönlegesebb áldásunkat adjuk».* Mit jelent ez az egészen különleges áldás?

1. Jelenti Szentséges Atyánk *atyai érzelmeit* irányunkban. Mint a zarándoklat résztvevőihez intézett beszédében mondta, bár minden gyermeke kedves neki, a világ bármely részéből érkezék is Rómába, mégis különös öröme a sokat szenvedett magyar nép fiait maga előtt látnia, mert régóta ismeri történelmünket és ezen ismeretek alapján elmondhatja a magyarokról, hogy nagyot cselekedni és szenvedni magyar erény. Őszentsége egész magatartásán is meglátszott a szeretet öröme és gyengédsége: olyan volt közöttünk, mint az atya, aki kedves gyermekét látja viszont. Bár a többit is szereti, de most különösen kitünteti különleges áldásával, mert a legjobbat akarja neki adni, amivel rendelkezik.

2. Jelenti továbbá az atya *háltját* azzal a gyermekével szemben, aki neki örömet szerzett. Az oltáregyesületek missziós ajándékait és lelki-

csokeirt olyan nagy tetszéssel fogadta Őszentsége, hogy az ő szeretett magyarjainak adott áldásában még külön is többet *akart adni azoknak, akik akár munkájukkal, akár adományaikkal résztvettek* a jubileumi missziós küldemény illetve lelkcicsokor előteremtésében. Ebben a legkülönlegesebb áldásban Őszentsége a legfőlségesebb Oltáriszentség kultuszához szükséges karizmákra gondolt, amelyek alkalmassá tesznek arra, hogy a szentségi Úr Jézus ügyét igazán méltóan szolgáljuk és gondolt, ami egyéni, Isten előtt is kedves aspirációinkra, amelyek teljesedéséhez a pápai áldás természetfölötti segítségre jogosító utalvány.

3. Jelentse a Szentatyának ez a kitüntető felénkhajlása a mi részünkről megerősödését az iránta való szeretetnek. Már annyiszor hallottuk, hogy éppen olyanok, akik egyáltalában nem illetékesek, ítéletet mondanak a Szentatya tevékenységéről: protestánsok lesznek a katolikus ügynek látszólagos prókátorai csak azért, hogy ezáltal is szítsák a széthúzást és egyenlenséget az egyházon belül. Az ellenség minden ravaszágát elveszi, hogy az egyház fejének tekintélyén keresztül megsebezze magát a Krisztus szent ügyét. Nekünk az eucharisztikus Jézus közvetlen közelébe, az Ő udvartartásába meghívottaknak különösen ébren kell lennünk, hogy ne férjen a lelkünkbe semmi abból a méregből, amelyet Krisztus egyházának ellenségei édes burkolatban akarnak belopni szervezeteinkbe. Eucharisztikus lelkek, mi a hívő lélek és folytonos hűséggel szerető szív légkörét akarjuk biztosítani a legfőlségesebb Oltáriszentség előtt, nem lehet más a magatartásunk a Szentostyában láthatatlanul élő Jézus és az Ő látható földi helytartója iránt; Krisztus maga mellé emelte apostolait — aki titeket hallgat, engem hallgat, — aki titeket vet meg, engem vet meg — annál inkább a pápát. Ne fogyatkozzunk meg soha az iránta való tisztelet, engedelmesség és szeretetben, imádkozzunk érette, sokszor és keljünk védelmére a sokszor meggondolatlan, mások rosszakaratától felszított indulatból eredő támadásokkal szemben. Az Eucharisztia tábora, a Szentatya előtt is mindig az a csapat legyen, amelyre Ő biztosan számíthat, amikor Krisztus országának békéjéért, boldogságáért és terjedéséért harcolnia, dolgoznia kell.

Dr. Mátrai Gyula.

A Szent István Társulat kiadásában a miniatűr sorozatban megjelent „Egy Szent végső szavát” című Kis szent Teréz ajkáról vett feljegyzéseknek magyar fordítása. Liziói szent Teréz felé osztatlan lelkesedéssel és szeretettel fordul az egész katolikus világ, az ő gyermekded lelkének oly páratlanul vonzó példája mindenkit bátorít és fölemel. Ezek a feljegyzések is — amelyek Kis Teréz élete utolsó hónapjairól maradtak fent — még jobban bevilágitanak Terézke lelkébe és még több szeretettel töltenek el iránta. Nem az életrajzából ismert gondolatok ezek, hanem igen sok új szépség a kedves szent lelki gazdagságának kincstárából. Szívesen ajánljuk a lelki életetélőknek.

A LEGÉDESEBB NÉV.

(Jesu, dulcis memoria.)

Jézus, ha rád csak gondolunk, Szívünk örömmel lesz tele! De minden méznél édesebb, Hogy mindig köztünk vagy jelen.	A bűnbánók reménye vagy S kik kérnek, nékik oly kegyes! S ha jó vagy annak, ki keres: Annak mi vagy, ki megtalál?
---	--

Szebb nincs, mit ember énekel, Nincs bájosabb, mit hall a föld, Nincs gondolat, mely édesebb, Mint Jézus, Isten szent Fia!	Azt elbeszélni nincs ajak S tollal leírni nem lehet: Ki megpróbálta, tudja csak, Téged szeretni mit jelent!
---	--

Mármost vagy nékünk szent öröm,
Ki lész jutalmunk egykoron.
Dicsőségünk benned legyen,
Mindenhol és mindenkoron.

Ford.: Eöri János.

Eucharisztia és nevelés.

(Vége.)

Tudom — T.! — hogy itt most kényes témát érintettem meg; mert vannak a világon olyan emberek is, akik ezt fogják mondani: No, ha a gyakori áldozás papnak viszi a fiamat, apácának a leányomat, akkor meg pláne nem engedem őket áldozni! T.! Nyíltan szóvá akarom tenni ezt a ferde felfogást, hiszen nem rólatok van szó, akik itt vagytok. Vannak családok, főleg úri családok, ahol a fiú járhat mulatni, nem baj; reggel vetődik haza, nem baj. A leány folyton mozit bujja, korzón mutogatja magát, nem baj. Egyedül megy bálba s hajnalban egyedül jön haza, nem baj. De ha *pap vagy apáca akarna lenni*, no hát az a legnagyobb csapás.

Egyszer jött hozzám egy okos, ügyes, élénkeszű, buzgóságtól égő ifjú: Pap szeretnék lenni! — mondja. — Nagyszerű! Hiszen épen ilyen fiúkra van ma égető szükség! Nem a maflákra, élehetlenekre!

— Pap szeretnék lenni, — igen; de édesanyám nem engedi. Mindent megkísérelt, hogy lebeszéljen... Mikor aztán semmi sem használt, ezt mondta: Különben is, most akarsz te pap lenni! A kereszténység már lejárt a magától... most már új vallás fog jönni.

Meg kell említenem, hogy tanult, előkelő, jómodú családról van szó, akiknek van vagy ezer hold földjük, de az anya nem akarja elviselni a

gondolatot, hogy fia nem fog gazdálkodni. Úgy szeretnék ezzel az anyával csak egy negyedórát beszélni. Hát gazda lesz a fia... Nagyszerűen fog gazdálkodni, hiszen okos, eleven fiú... Mikor aztán meghal, az ezer holdból kétezer lesz — nincs tovább.

De ha pap lett volna! Ezer meg ezer lelket ment meg, akik akkor is hálásak neki Isten előtt, mikor a kétezer hold már régen elúszott, az ősi kúria összeomlott...

Hát mondjátok, micsoda szerencsétlenség van abban, ha egy családból az Úr Jézus homlokon csókol egy fiút, eljegyez magának egy leányt; Fiam, leányom, tudnál-e te engem jobban szeretni; tudnál-e értem áldozatot hozni?

«Hogy ő elveszett a világ számára!» Te anya, hát nem azt akard, hogy fiad boldog legyen? És ha ő így lesz boldog! Soha nem fogom elfelejteni, mily hatással volt reám Amerikában, Bridgeportban, a temetőben egy egyszerű sírkő, amelynek minden felirata csak ez volt:

«N. N. a priest' s mother,» «N. N. egy papnak az anyja.» Csak anyja! De mily megnyugtató, biztató szavak ezek egy anya sírkövén! És hidd el, az ítéletkor többet fog segíteni szegény lelkeden pap fiad vagy apáca leányod, mint az a fiad, aki olyan gyönyörűen járta a tangót, vagy az a leányod, aki oly szép pirosra tudta ajkát kifesteni. Hidd el ezt nekem!

Ha azonban annyira fontos, hogy ifjaink örömmel s gyakran áldozzanak, néhány szóval még arra is rá kell mutatnom, *hogyan lehet megnyerni a gyónás, áldozás gondolatának?* Egyszerű igazságot mondok: Az az ifjú fog gyónni s jól áldozni, aki szereti az Úr Jézust, szereti mély-séges rajongó szeretettel. Tehát: minél kisebb koruktól, minél többet beszélni nekik az Úr Jézusról, hogy nem elmősődött kép, nem régi emlék legyen isteni alakja, nem «hol volt, hol nem volt»... hanem: *ma is élő, eleven valóság*, akinek szeme elől, mindent átölelő szeretete elől, ha akarna, sem tudna menekülni, akire hallgat, akiért él, akihez méri minden tettét — szavát, aki neki legbizalmasabb barátja. Annak az ifjúnak, aki *így* szereti Krisztust, nem kell sokat ajánlgatni az áldozást; az ilyen lélek sóvárogva fog epekedni a pillanat után, melyben ezt az annyira szeretett Mesterét lélekben üdvözölheti. Ime a keresztyén nevelés nagy alapigazsága: *aki Krisztus szeretetére neveli gyermekét, az jól neveli!*

És látjátok itt kell megemlítenem még egy újabb gondolatot. Eddig csak arról beszéltem, mint védi, javítja, erősíti az Oltáriszentség az áldozó gyermek lelkét. Hadd tegyek szóvá egész röviden még egy újabb gondolatot: mint teszi eredményesebbé a szülők nevelői munkáját *ha ők is szeretettel s mély imádással veszik magukhoz az Oltáriszentséget.*

Jön egy panaszkodó apa és keservesen kifakad: «Tisztelendő úr,

van egy 16 éves fiam, nem bírok vele? Arcátlan, feleselő, lusta... mit csináljak vele? Már mindent megpróbáltam...»

- Hát mit próbált vele? — kérdem.
- Csúnyául leszidtam, szobába bezártam.
- Csak? — kérdem az apát.
- Nem; jól elvertem...
- Csak?
- Nem; térdepeltettem, böjtöltettem...
- Csak?

Itt aztán reámnéz az apa: Hát mit tehettem volna még?

— Hát nézze, kérem, imádkozott már a fiáért? Voltak együtt győnni? Térdeltek-e együtt az áldoztató rácsnál? Áldozott már maga ezért a rossz fiúért? Hogy az áldozás szent perceiben aztán elmondhassa: «Uram, vedd kezébe ennek a szegény fiúnak utait...» Eucharisztia s nevelés!

Igen, T.! ha mégis csak rossz a gyermek? Ha nem fogad szót, ha makacs? Akkor is — T.! — sok kitartás, türelem s az Istennel nevelni. Higgyétek el nekem, Istennel nevelni jobban lehet, mint korbáccsal.

K. T.! Mikor a szaracénok Assisi várát ostromolták, Szent Klára a várfalra fölvitte az Oltáriszentséget s ennek láttára — mint valami fény-sugártól megvakítva — tántorodtak vissza a falra kúszó ellenséges csapatok. T.! mikor a világ kísértései s az ösztönös vágyak jogtalan követeléseit ostromolják gyermekeid hófehér lelki várát, miben lesz nekik menedékük ha nem az Oltáriszentségben?

Tudjátok, mi lesz azokból az ifjakkól, akik örömmel s gyakran áldoznak? Lesznek ifjak, akik győztesen tudnak küzdeni a mindnyájunkban fappangó rossz hajlamokkal szemben... akik megállják helyüket a világ reájuk zúduló kísértéseivel szemben..., akik nem riadnak vissza az áldozattól, ha az Úr a miséző oltárhoz vagy apácázárdába hívja őket... lesznek ifjak... akik... ja, azt még nem mondtam, de a végén hadd említsem ezt is: tehát lesznek ifjak, akik *reményei, büszkeségei, erre a földre taposott szegény magyar hazának*. Igen, T!, ma sokszor imádkozzuk: «Hiszek Magyarország föltámadásában», de ezt a föltámadást senki más nem készítheti elő, csak az erkölcsös, becsületes, tiszta lelkű, munkára kész — tehát az áldozó ifjúság.

K. T.! Utolsó szavam nem lehet más hozzád: Aggódol gyermekedért? Jól akarod nevelni? Boldognak akarod tudni? Beszélj neki sokat az Úr Jézusról. Szerettesd meg vele az Úr Jézust, vidd gyakran az Úr Jézushoz az Oltáriszentségben, s megadtad neki a legjobb nevelést: *erőt adtál neki a földi élet küzdelméhez s jogot az örök élet boldogságához.*
Amen.

Dr. Tóth Tihamér.

Látogatásaink isteni Jóbarátunknál.

I. Mikor vasárnap vagy ünnepen a harangok hívó szavára az Isten oltára elé a templomba sietünk, hogy bemutassuk a legszentebb áldozatot s hogy a heti nehéz munkában elfáradt lelkünket felüdítsük s a hétköznapiok huzavonájában megereszkedett, elernyedtt kedélyünket újrahangoljuk, bármily jóleső örömmel sietünk is, bármily készséggel teszünk is eleget az Anyaszentegyház hívó és parancsoló szavának, ilyenkor még mindig csak kötelességet teljesítünk s ha még oly szent is e robot, mégis csak robot az. Ezzel mi meg nem elégedhetünk, ha igényt tartunk (aminthogy igényt kell tartanunk) azon jogunkra, amelyet szent Pál apostol úgy fejezett ki, hogy *«már nem vagytok vendégek és jövevények, hanem a szentek polgártársai és az Istennek házinépe»*. (Ef. 2₁₉.) Maga az Úr Jézus még kimerítőbb, még mélyebb és jellemzőbb megjelölést használ a közte és köztünk fennálló viszony lerögzítéseképen: *«Ti az én barátaim vagytok...»* (Já. 15₁₄.) Meglehetősen érzéketlenség kell ahhoz, ha valakit hidegen hagy ez a nagy szó s e maximumra csak minimummal tud reagálni s csak parancsszóra tudja fölkeresni isteni Barátját. Az ilyen lélek, bár a szeretet iskolájába jár, e tekintetben analfabéta marad, a szeretet lélektanát meg nem értette s mint szőlővessző bárhogyan is közösségben van amaz isteni szőlőtővel, a rajta termett szőlőfürtök hiján maradnak annak az édes íznek és zamatnak, amit a folytonos vagy gyakori napsütés izzó sugarai érlelnének ki bennük. Boldogok, kik a nemesnél is nemesebb gyümölcsöt akarják teremni. S mi ezek között akarunk lenni. Meg akarjuk érteni, mit jelent e szó: az Úr Jézus barátai vagyunk s e megértésből le akarjuk vonni a konzekvenciát, viszonzni akarjuk ez 'égi barátságot, ami különben is csak így lehet boldogító.

II. A barátság fogalma hozza magával, hogy az igazi jó barátok gyakran fölkeresik egymást, órákhozhat elvannak egymással, mindig van mondanivalójuk egymásnak, de titkolnivalójuk soha sincs, örömük-bánatuk közös, mindig megértik egymást, lelkük egyre jobban összehangolódik, világnézetük végül is azonos lesz, úgyszólván eggyé lesznek.

Ez a meggondolás az Oltáriszentségben, az oltáron lakó isteni Jóbarátunkkal szemben termékeny, szinte kiapadhatatlan, teljesen soha ki nem aknázható erőforrása lehet az Eucharisziával való állandó kapcsolatunknak, ösztönzője és soha nem tévedő irányítója és szabályozója a Vele való összeköttetésünknek. Olyan alap, amire magára fölépíthetjük és továbbfejlesztgetjük akár egész viszonyunkat az Oltáriszentséghez. Ideálisabb, emberibb alapot ehhez alig tudunk elképzelni. Az anyai szeretet, a szülő és gyermek viszonyát leszámítva, az után — majdnem azt

mondtam: amellett — az első mindjárt a barátság, a «jó» barátság lélek- és jellemfejlesztő, életnemesítő és életet besugárzó valósága. Megbecsülhetetlen érték az, még ha csupán csak emberre akadunk is, akinek a szíve felénk dobban, aki megért bennünket, aki szeretni és segíteni tud,

aki keresi társaságunkat és jól érzi magát velünk. Hát még ha Isten ez a jóbarát, akinek a barátsága is tökéletes, akárcsak Ő maga, akitől nem kell tartanunk, hogy megún, hogy adott esetben hűtlen lesz vagy cserben hagy, vagy valami nagy bajunkban Ő is tehetetlenül szemlélhetné csak vergődésünket. Ó, a mi Jóbarátunk a tabernákulumban milliószor

végtelenül különb annál, hogysem ilyen eshetőségekre alkalom adódna. Isten Ő s ez megmond mindent!

Barátainak mond és tekint bennünket; a viszonzásnál fogva tehát Ő meg a mi barátunk. Miért ne hinnénk szavának? Miért kételkednénk őszinteségében, mikor ily vallomásra ragadhatja magát: «*Önyörűségem az emberek ftaival lennem*». (Péld. 8₃₁.) Ha valaki mégis kétségbevonná szavának igazát, annak olyan dokumentummal szolgál, amelynél emberibb, kézzelfoghatóbb bizonyosság nincs se égen, se földön, egészen olyant, mint egykor a hitetlenkedő, túlságosan fontoskodó Tamás apostolnak adott: «*Senkinek sincs nagyobb szeretete azénié, aki lelkét adja barátaiért*». (Já. 15₁₃.) Csak a keresztfára kell tekintenem, hogy odaessem lába elé, hogy így kiáltsak: Én Uram, én Jóbarátom!

Mi következik már most abból, hogy a testét-lelkét, életét, mindenét értem fölláldozó Úr Jézus az Oltáriszentségben az én «jóbarátom».

Hát először is az, hogy Őt gyakran föl kell keresnem, meglátogatnom, ahogy a jóbaráthoz illik és szokás az! Elképzelhetetlen, hogy valaki a jóbarátját csak hivatalos alkalommal keresse föl, vagy csak föltétlenül sürgős ügyben. Aki csak ilyenkor gondol barátjára, annak fogalma sincs arról: mi az jóbarátnak lenni. Az igazi jóbarát ösztönszerűleg, lelki kényszer hatása alatt, mégis spontán keresi az alkalmat, várja a pillanatot, hogy futhasson, hogy betérjen, ha csak egy percre is, barátjához. Ha sehogysem teheti meg, ha valami akadály jön közbe, akkor nyugtalan, kínosan érzi, hogy valami kedves élménye maradt el. De gondolatban aztán annál többször ott van nála. Miért ne tennék hát eleget a jóbarátság ez elemi követelményének az Úr Jézussal szemben, mikor hozzá még azt is tudom, hogy nagyon vár! Miért ne szaladnék be hozzá, ha csak egy percre is, ha tehetem! Miért mulnak el órák, napok is sokszor, hogy feléje se nézek? Miért tudok időt szakítani mindenre, sokszor haszontalanságokra is, sokszor — ó Egek — még a bűnre is? Miért hogy nem érzem sokszor legjobb Barátom hiányát? Miért, miért? Ó felelj, lelkem!...

III. S a jóbarátoknak mennyi mondanivalójuk van, ha úgy együtt vannak, bizalmasan, meghitt egyedüllétben eltársalognak, elcsevegnek egymással. Mily hévvel és lendülettel tudnak nagy dolgokról, helyi vagy országos ügyekről, pláne úgynevezett «világesemények»-ről tárgyalni! A kölcsönös szeretet tüzeiben még apró-cseprő ügyeik is fontosságot, súlyt és fájlalat nyernek!

1. Ha jóbarátai akarunk lenni a tabernákulum lakójának, látogatósaink alkalmával nekünk is legyen hozzá mondanivalónk! Ha csak kis érzékünk van is az Oltáriszentség iránt (nem hitet mondok — azt feltételezzük — hanem egy kissé finomabb érzéket, érzékenységet), máris

oly súlyos mondanivalókat találunk, akár lelkünk üdve amilyen fontos! Nem kell-e vajjon isteni Jóbarátom jelenlétében az angyalokat utánoznom, már amennyire erőimtől telik, s *imádnom*. Őt mint Istenemet, Alkotómat, Éltetőmet, Megváltásom és Üdvözülhetésem okát és szerzőjét, mint örök Bírámát, Végcélotmat, egyetlen Uramat... s az egész univerzum Urát, minden lét Forrását és Végcélját és egyetlen szuverén Királyát. Megmérhetetlen alkotásainak úgyszólván csak egy atomja vagyok — ezt értem, ezt érzem — s mégis O jóbarátom. Nem vagyok büszke erre, csak kimondhatatlanul örülök neki s ujjongva ismerem el legfőbb Uramnak! Ha a legsötétebb aknába szállok alá, ha a sasok pályáján ívelek az ég felé, ha mikroszkópot alól rajzolok ki valamit, ha az erdő orcheszterét hallgatom, ha a májusi mező életerhességét vagy az őszi napnyugtának színképrázatát szemlélem, mindegy akármit teszek, még akkor is, ha semmit se teszek, mintegy benne úszom mindenhatóságában, föntségében, mint vízcsepp a tengerben, mint porszem a világűrben, úgyhogy ha lehetséges volna, térdenállva kellene leélnem egész életemet. Nos hát ha az oltár előtt térdelek vagy állok, személyes jelenlétének közvetlen közelében, ott ne volna minderről elismerő szavam, ott ne tudnám Neki elmondani: Uram, Jóbarátom, eddig itt és itt, ebben és abban láttam meg vagy pillantottam meg, mint fátyolon keresztül Fölségedet. Mindennap más és más megnyilatkozását vehetem észre s «ujságolhatom» Neki örömmel. Biztos, hogy Ő is örömmel veszi elismerő hódolatomat.

2. És a *hálából* se fogyhatok ki soha, akár évmilliókon keresztül sem. Mint ahogy a mindenhatósága és fölsége, úgy vesz körül, ugyanakkora mértékben a jósága és szeretete is. Tulajdonképen nekem adta, az enyém az egész világ, tőlem függ csupán, mennyire érzem magam «világbirtokos»-nak, mennyire érzem a világot nem a kezemben, vagy kincseit a zsebemben, hanem a lelkemben. Ha dúsgazdagságom öntudatára ébrednék, akár össze is roskadhatnék roppant súlya alatt. S ha hozzáveszem még azt, amit magával hozott a földre és itthagytott, az egész kinyilatkoztatást, azt a roppant szerencsét, hogy nem kell pogányoknak lennünk, az egész keresztény kultúrát minden kincsével és áldásával, az Evangéliumot, Anyaszentegyházat, a szentmisét, a szentségeket, az Ő állandó köztünk lakozását, a megszentelő és segítő kegyelmek özönét, a Szűzanyát, a szenteket, a mennyországot, amit nekünk akar adni mindenáron: ó akkor még azt sem tekinteném túlzásnak, ha valaki a 350 millió katolikusnak negyedrészt azért szervezné meg, hogy kizárólag a hála himnuszait zengjék mindezért, akkor lesz miért hálálkodom az Ur Jézusnak végeszakadatlanul, ha naponta hétszer látogatom is meg.

3. És ha porszemváltomat tekintem, ha őszintén bevallom, amit

annyira tudok magam is s amit az én Uram is kimondott: «*Nálam nélkül semmit sem tehettek*» (Já 15.), ezernyi testi-lelki nyomorúságom közepette, hármassal ellenséggel való harcom frontján ugyan hova mehetnek több bizalommal *segítséget kérni*, mint az Oltáriszentség elé, mindenható és hűséges Jóbarátomhoz? Ha bajban van, kihez megy az ember elsősorban? Nemde jóbarátjához! Ha valakitől, hát attól várhat segítséget vagy legalább is részvételeket vagy jótanácsot. És a mi bajunk és nyomorúságunk meg nem szűnik, míg csak a szemfödelet ránk nem terítik. Mint megannyi Jób támolygunk végig az életen stílszerű finish-el bele a sírgödörbe. Ha nincs rengeteg kérnivalód isteni Jóbarátodtól az Oltáriszentségben, hasonló vagy az örült koldushoz, aki királynak képzelet magát.

4. S az az én Jóbarátom ott a tabernákulumban igen sokszor szomorú és igényt tart az én gyenge vigasztaló szavaimra. Emberileg szólva állandó nagypéntekje van! Az emberiség tömérdek bűneinek keserű epéjét kell folyton innia. Annyit és oly exquisit formában kapja ezt italul, hogy nem volna csuda, ha miatta kénköves tűzáradat zúdulna a világra. Nem tudom elfelejteni, amit egyik tanárom egyszer, talán kissé túlzóan, de vérfagyasztó valószínűséggel mondott: «Uraim, a fantázia nem tud kitalálni olyan bűnt, amit tényleg el ne követtek volna már. Vannak emberek, akikhez képest — bocsánat a kifejezésért — a sertés valóságos arkangyal». A hasonlat maradjon csak hasonlat, de a valóság is marad valóság! Ó mennyire szomjazza, mennyire elvárja, mennyire jól esik az édes Üdvözítőnek, ha a bűnökért, a saját bűneinkért is, Őt *engeszteljük*, kérleljük, ha részünkről hűséget és szeretetet fogadunk Neki, ha a keserűség epéjében a mi hűségünk mézcseppjeit is ott érzi.

Elmegyek, elmegyek hát Hozzá sokszor... Mondok Neki sokat... Ha nem találják szavakat, majd beszél Ő..!

Eőri János.

Az angyalföldi Oltáregyesület fizéves beszámolója.*

Mélyen tisztelt közgyűlés!

Még tele van a lelkünk a szent karácsony örömteljes, bájos hangulatával, nap-nap után még gyönyörködve állunk meg a Betlehem előtt és nem tudunk betelni karácsony és ujév kedves melódiáival, mikor a mai nap megint örömmel köszöntött ránk. Ma elsőízben üdvözölhetjük körünkben az oltáregyesületek országos igazgatóját, nagyságos dr. Mátrai Gyula ft. pápai káplán urat, aki eljött közénk, hogy mai szentbeszédével olajat

* A jan. 6. helyi közgyűlésen előadta Király Ödönné, ügyvezető-elnöknő.

öntsön szívünk örökmécsesére, felszítsa tüzét és elvezessen a Tabernákulum jászolkája elé, letenni a három királyokkal együtt szívünk aján-dékát: imádásunkat, hódolatunkat, engesztelésünket. De eljött ide is az igazgató úr (tanácskozássra) még emlékezetesebbé tenni a mai ünnepet. Mélyen tisztelt közgyűlés! Örömmünnepre, jubileumra gyűltünk itt össze. Ma van tízéves évfordulója egyesületünk megalakulásának, tíz éve, hogy lelkes élő hittel, tiszta szívvel csoportosultunk az oltár köré és letettük a hűség fogadalmát az eucharisztikus Úr Jézus előtt. Erről akarunk ma megemlékezni, ezért jöttünk össze együttérző családi szeretettel, ezért hívtuk meg a család fejét, mert neki is el akarjuk mondani életünk eddigi folyását, az elmúlt tíz évet a maga örömeivel, küzdelmeivel épen úgy, mint a jövő reményeit, terveit. Mélyen tisztelt közgyűlés! Ez az első jubileum lesz záróköve egyesületünk gyermekkorának. Eddig gyermekcipőben jártunk, amely nehezen taposott ösvényt ezen a rögös, kemény angyalföldi talajon és sokáig tartott, míg valamennyire elegyengette, kiszélesítette. Mi tagadás, bizony csetlettünk, botlottunk a rögökön, egy-egy nagyobb akadály előtt talán meg is torpantunk, de az édes Üdvözítő úgy tett velünk, mint az atya tesz kis gyermekével, kézen fogott és biztosan átsegített az akadályokon. Most, hogy a fordulóban visszanezünk a megtett útra, boldogan állapíthatjuk meg, hogy megván az alap, az az alap, amelyre a jövőben építeni lehet, amelyre fogunk és akarunk építeni. De különös öröme a mai ünnep azoknak, akik az egész tíz esztendő egyesületünk keretében szolgálhattak végig s így alkalmunk volt közvetlen közlőről megfigyelni az oltáregyesületi szellem megreformáló, átalakító hatását, amely számunkra is hitünk erősödését, reményünk gyarapodását, szeretetünk tökéletesedését eredményezte. Vagy nem boldogító tudat-e, hogy a mi kezdeményezésünkre és életünk példájára egyre szaporodott a havi, heti majd a napi szentáldozások száma, hogy a mi példánk vezetett sokakat az Úr Jézus kitért karjai közé. Vagy nem tölthet-e el tökéletes bizalommal a szentséges Eucharisztia iránt az, amikor láttuk, hogy szentségimádásunk mindig többeket és többeket vonzott az oltár táborába. Hiszen eleinte csak mi egyesületbeliek vettünk részt a szentségimádásokon, majd a társegyesületekből jöttek többen, azután a hívek közül, ma már más plébániák területéről is sietnek ezekre a lelki kincseket oly gazdagon osztó délutánokra. És milyen jól esett látnunk, szemnek-szívnek egyformán, amint az oltár napról-napra gondozottabb lett, az avult, foszlott, dísztelen terítők mint cserélődtek át új, értékes, művészi kézimunkákká. Vagy gondoljunk vissza főleg az utóbbi években a Szentsírra. Úgy-e, hogy siettünk imaórát biztosítani magunknak és hogy borítottuk be virággal, szeretettel, imával a sziklába vájt sír ridegségét. És mit mondjak még a mi legutolsó hármass nagy ünnepünkről: a toronykeresztmegáldás, a harang-

szentelés és a templomszentelés ünnepéről? Már első alkalommal azt hittük, hogy Angyalföld minden kertjében letarolták az utolsó szál virágot is, oly sokat hoztak a jó hívek. És lehet, hogy úgy is volt, csak az Úr Jézus szeretete kétszer annyit fakasztott helyükbe és egy hét mulva megint háromszor annyit, mert kétszer, sőt háromszor annyi jutott a két utóbbi ünnepre. Így tapasztaltuk közvetlen közletről, hogy a nagy mumus szegénység, a nincstelenség, amely az első esztendőben valósággal gúzsbakötötte az egyesületi életet, mint vészítette el félelmetességét és mint szenvedett végleges vereséget a szeretet áldozatos erejétől a templomszentelés alkalmával. És nemcsak a szegénység volt a mi kerékkötőnk, egy másik nehézséget okozott — mint a múlt gyűlésünkön ezt már említettem —, hogy nem volt alkalmas helyiségünk, de ez is megszűnt már, van már otthonunk. Talán azt is meg kellene említenem még, hogy lassan haladtunk előre, mert többek szerint aránylag kevesen látogatták a munkaórákat. De én azt mondom, merem állítani, mert meggyőződtem róla, hogy ennek oka nem a szeretetlenség, sem a közömbösség nem volt, hanem azzal tudom magyarázni, hogy Angyalföld Budapest legszegényebb munkáskerülete, ahol a családok egésznapos robotos munkával keresik meg a mindennapi betevőt, tehát sem idejük nem volt a munkaórákat látogatni, sem a nehéz testi munkában elnehezedett, megkérgesedett kezük minden jó szándék mellett sem bírta a kézimunka finom szerszámain. De ezeket a kérges kezeket is nagyrabecsüljük, mert hiszen velünk és közöttünk kulcsolódtak imára. Mindnyájan, akik csak tehattuk, akik tudtunk és akartunk segíteni, ott voltunk, hiszen másképpen hogy is szerezhettük volna össze kis kápolnánk szerény szükségleteit. Mert a legszükségesebbeket mégis csak be tudtuk szerezni. Amikor pedig olyan nagy probléma elé kerültünk, amit semmiképpen sem tudtunk megoldani, akkor bizalommal fordultunk a központi Oltáregyesülethez, mint anyaegyesülethez és valóban elmondhatjuk, hogy anyai megértésre, segítségre találtunk mindenkor. Az elmúlt tíz év alatt három ízben is tapasztaltuk ezt a gondos jóságát, értékes, nagylelkű adományok alakjában, amelyért mélységes, szívből fakadó hálás köszönetet mondunk.

De ha már háláról és köszönetről beszélek, úgy emlékezzünk meg mindjárt a többiekről is, akiket ez megillet. Elsősorban a helyi igazgató úrról, aki vezette az egyesületet, buzdította a lanyhákat, lelkesítette a csüggedőket és fáradhatatlanul ösztönzött mind a mai napig, a mai jubileumig. Azután az egyesület vezetőiről, akik az O. E. megalakulása óta ha több-kevesebb ideig is, de mindig jóindulattal iparkodtak tisztességüket betölteni. Továbbá a vezetőség munkatársairól, a terjesztőnőkről, a buzgó tagokról és az adakozókról, akik a célhoz közelebb juttattak.

Ezt az alkalmat használom fel arra is, hogy mindnyájunk nevében őszinte szeretettel vegyek búcsút az egyesület eddigi elnöknőjétől, Berta Jánosnétól, akit az isteni Gondviselés más kerületbe, más munkakörbe szólított. Őt évig szolgálta közöttünk az oltár ügyét, mindenkor készséges, ügybuzgó önzetlenségéért mindnyájan nagyrabecsültük, szíves, szerény modoráért mindnyájan szerettük. Még ebben az utolsó évben is, amikor súlyos és hosszantartó betegsége szobafogságra kényszerítette, ha másképen nem segíthetett, hát élénk érdeklődéssel kísérte az egyesületi életet. Kérjük az édes Üdvözítőt, áldja és jutalmazza meg őt érdeme szerint és egyben kérjük az Üdvözítőt, küldje most el helyette azokat a szolgálatrakész munkásokat, akikre az egyesületnek szüksége lesz és akik a régi kipróbált ösvényen, de az új templomban és az új esztendőben megújult bizodalmas hittel és munkakedvvel állnak sorompóba. Még a jövő reményeiről szeretnék röviden szólni, de mindjárt megvallom, hogy ezek a tervek még nem öltöttek határozott formát, hogy kész programot adhassak Önöknek. A mult munkaórán próbáltuk áttekinteni, mik a legsürgősebb tennivalók, de egyelőre még csak méréseknél és a tanakodásnál vagyunk, hogyan lehetne három-négyméteres terítőkből hét-nyolc métereseket varázsolni, hogyan és főleg miből alakítsunk az áldoztató korlátra terítőt, amely most kétszer olyan hosszú és háromszor olyan széles, mint volt a kápolnában. Valahogy úgy van most, hogy rajtunk van már a nagy cipő, de most meg az a baj, hogy szokatlanul bő; tétován és bizonytalanul állunk, holott jól tudjuk, legfőbb ideje, hogy elinduljunk. De ha nincs is még kész munkatervünk, egy vezérlő gondolat, mint a fényes betlehem-i csillag ragyog előttünk. Az a gondolat, amely fel volt írva a kápolna falára: «ora et labora — imádkozzál és dolgozzál». Csakhogy én azt ajánlom, hogyha ezt a gondolatot a kis kápolna faláról átvisszük a nagy templomba, akkor változtassunk rajta olyanformán, hogy most pedig «többet imádkozzál és többet dolgozzál». Ezt a jelszót írjuk iél 1930-ban arra a fehér lapra, melyet a mai nap történetével kezdünk meg és e köré csoportosítsunk mindent. Hadd fényesítse, alakítsa és tökéletesítse ez a csillagfényes jelszó minden iparkodásunkat, jószándékú elhatározásunkat és munkánkat. Bátorságot hozzá a mult ad nekünk, mert ha majd megint olyan nagy probléma elé kerülünk, melyet a magunk erejéből megoldani nem tudunk — mint ahogy most is ilyen problémák előtt állunk —, akkor reméljük, hogy az anyai segítőkéz most sem fog hiányozni.

Nagyságos Uram! Decemberben a hírlapok tudósításaiban olvastam, hogy római zarándokújtuk alkalmával Őeminenciája a bíboros hercegprímás Úr Magyarországot, ezt a mi szegény, nyomorgó, szenvedő hazánkat a jubiléus Szentséges Atyának különös szeretetébe ajánlotta. Azt mondta, tudja, hogy az atyának egyformán kedves minden gyermeke, de

a megértő jósága, segíteni kész szándéka és akarata mindig a szenvedő, a bajban lévő gyermekéé. Engedje meg, hogy ezt a szép gondolatot lekópiázzam a magunk számára és így ajánljam be egyesületünket a központ szeretetébe. Tudom, hogy az anyának egyformán kedves minden fiókája, de az anyai szív még puhább és lágyabb, mint az apai és elmegy egészen az önfeláldozásig, ha nehezebb körülmények között küzdő, segítségre szoruló gyermek fordul hozzá. Kérjük nagyságodat, foglalja egyesületünket hathatós imáiba, papi szíve áldja meg törekvéseinket és mint a multban, támogassa kéréseinket, legyen pártfogónk. Mi pedig, kedves O. E. tagok, a mai jubileumról vigyük haza azt az ünnepi érzést, mely ezt a kis gyülekezetet most áthatja és virágozzon ki ez az ünnepi érzés és hűségi fogadalom megújításában és abban a szent elhatározásban, hogy egyesületünket tőlünk telhetőleg minden erővel segítjük egy újabb, eredményesebb jubileumra.

Király Ödönne.

Oltáregyesületi Központunkból. Az Oltáregyesület Központjában a jan. 13-i választmányi és jan. 20-i terjesztőnyelvi gyűlésen dr. Mátrai ügyvezető igazgató beszámolt római útjáról. A Szentséges Atyának dec. 17-én a magyar zarándokok audienciáján adta át az egész ország oltáregyesületeitől küldött ajándékokról szóló (Pesthy Margit rajztanárno által készített gyönyörű magyar motívumos rajzzal díszített íven) listát, az ajándékok budapesti kiállításáról készített fényképet és a zárdában gyönyörű miniatűr festéssel ékesített lelkicsokrot. Őszentsége az átadásnál szeretetreméltó kegyességgel mondotta: «Vederemo con gran piacere ed impertiamo una benedizione specialissima», ami magyarul annyit jelent, hogy Őszentsége nagy örömmel fogja szemlélni az átnyújtott lapokat és fényképet és legkülönlegesebb áldását adja mindazokra, akiknek része van ezen ajándékok létrehozásában. Később, amikor a bíboros-hercegrímás üdvözlésére válaszolt, külön is megemlítette, mennyire örül annak, hogy Magyarországon az

Eucharisztia kultusza egyre terjed és az áldozatos szeretet olyan gyönyörű gyümölcsöket termel, mint a mi missziós jubileumi ajándékaink. Őszentsége — mint azt Őeminenciájától tudjuk — oly nagy örömmel fogadta ajándékainkat, hogy azonnal látni akarván, a két nagy láda megérkeztek azonnal kinyitattott egyet. Az oltáregyleti világközpont január 15-re kapta meg a Vatikán Concistoro termét, hogy Őszentségének az egész világ oltáregyesületeitől beérkezett ajándékait följajánlja. Ügyvezető igazgatónkat igen nagy lelkesedéssel fogadták a Via Nomentánán levő oltáregyleti anyaházban, a titkárnő legnagyobb csodálkozását és az anyaház őszinte elismerését tolmácsolta azért, hogy — úgy mond — a szegény és kicsiny Magyarország az egész világ összes országai között a legtöbbet és legértékesebbet küldötte. Nagy hálával vannak ezért irántunk és a Mária Reparatrix szerzet iránt, amely szerzet, bár nem olyan kimondott hivatásuk mint az övék, oly áldozatkész szeretettel és oly sok szép eredménnyel dolgozik.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.